

Oktatás politika Magyarországon 1945 után

Unokabátyám ajándékozott meg: *A Látható Láthatatlan* c. könyvével. A könyvből idézem ifjúkori meglátását, amit az évezred katasztrófái zúdítanak az emberiségre.

„A két világháború közötti időszakban az elemi, a középiskola tanrendjében szerepelt a hittanóra.

Alapos oktatásban volt része a tanulóknak: katekizmus, hittan, szertartástan, egyháztörténelem, erkölcsstan és végül hitvédelem (apologetika). Az otthon és az iskola vallásos nevelése, a magam vallás iránti érzékenysége, már diákéveim idején felkeltette kíváncsiságomat a világteremtés témájával való foglalkozásra. Az itt látható kompozíció 1941-ben készült. Most, agg-eszemmel dicsérem kell az ifjút, nem is a komponáló készsége miatt, hanem ahogy a teremtett világ elmúlását érzékeltette. A Teremtő kéz mögött felvöröslik az ómega, a vég.”

Teremtés, 1941. 20 x 25 rajzlap

Szent János evangéliumából: „Ha gyűlöl majd benneteket a világ, gondolatok arra, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha a világból valók volnátok, mint övéit szeretne benneteket a világ. De mert nem vagytok a világból valók, hanem kiválasztottalak benneteket a világból, gyűlöl benneteket a világ. Gondoljatok a tőlem kapott tanításra: Nem nagyobb a szolga uránál. Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. Ha az én tanításomat megtartották, a tieteket is megtartják. S ezt mind az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki küldött engem” (Jan. 15, 18-21).

Az evangélium tanítása után kétezer évvel, olvassunk bele az 1948. XXXIII. tvr. parlamenti vitájába. ¹ A vitából világosan kiderül, mi is a nemzetköziséggel elkötelezett Magyarországon hatalomra törekvő kommunisták célja. A nevelés kérdésének felidézése fontos azért is, mert *akik mindenre emlékeznek, tudtukra adják: a magyar igen feledékeny nép*. A visszatekintés nemcsak azért fontos, mert mondják, hogy a magyar nép feledékeny, hanem azért, mert a kommunizmus eszméjének elfogadásához az alapozás, hatékony kimenettel a katedráinkra lépő tanítók egy részénél, napjainkban is visszaköszön.

Bognár József parlamenti képviselő felszólalásából az idézett rész így hangzott:

„... Mert nemcsak a demokrácia érdeke, hogy a felnövő ifjúság tisztességes, jó magyar, haladó szellemű demokrata legyen, hanem a gyermekeknek is érdekük, hogy felnőtt korukban be tudjanak illeszkedni a meglévő és fejlődő társadalmi rend keretei közé és ne olyan nézetekkel, olyan szemléletmóddal kerüljenek ki az iskolából, amely szükségszerűen konfliktusokra, összeütközésekre, nem a közösség szolgálatára, hanem a vele való szembehelyezkedésre ingerel...”

A kisebbségi véleményt, *Barankovics István*, (dm) foglalta össze: „**Ez a törvényjavaslat egy ezeresztendő, nevelési és oktatási jogot kíván hatálytalanítani, amikor a nemzet köznevelésének és közművelődésének egy olyan tényezőjét akarja a jövő alakításából az iskolák terén kikapcsolni, amely évszázadokon át csaknem kizárólagos működési körben nevelte népünket európai kulturnemzetté...**

¹ (Szerző: kiemelés a „Második levelem” -ből - Harmadik dolgozat)

A törvényjavaslat ugyanis arra törekszik, hogy a nevelés és oktatás egész területén, az elvet erősítő kivételezés lehetőségének fenntartásával, az állami iskolai monopóliumot vezesse be és az egyháztól elvéve az oktatási és nevelési intézményeket.

(Felkiáltások a dolgozók pártján: Nagyon helyes!)

A törvényjavaslat kiemelkedő jelentőségét indokolja már egymagában az a tény is, hogy minden társadalomnak legfontosabb teendői közé tartozik a gyermekek és serdülők oktatása és – nevelése. Az ifjúság minden nemzetnek legdrágább kincse,

(Ortutay Gyula miniszter közbe kiállt: Ezért vesszük át az iskolákat!)

mert, nem csak az egyének, hanem a nemzetnek is folytatása, ez az apák reménye és kárpótlása. Az államnak az a szándéka, hogy a községek, a szülők, és az egyház közvetlen befolyásukat elhalványítási akaratával az ifjúságra rátegye a kezét. A nevelés az ifjú személyiségének nem csupán egy részét, hanem kétségkívül személyiségének egészét vonja a maga hatásának körébe...

A keresztény világnézetű szülőknek ez a joga gyermeke nevelését illetően éppoly elvitathatatlan, mint aminő elvitathatatlan egy más világnézetű szülőnek az a szubjektív joga, hogy gyermekét a maga világnézetének képére és hasonlatosságára igyekezzék formálni.

(Közbeszólás a dolgozók pártján: Ezt tesszük!)

Bóka László (dp) kérdése: „Hogyan nevelhet magának haladó, az állam céljaival egyetértő, azt szolgáló értelmiséget az az állam, amelynek az egyetemi oktatásra előkészítő középiskoláinak több mint kétharmad-része nem az állam irányítása alatt van?”

(Marosán György közbeszólása: Attól félnek, hogy a parasztból doktor lesz!)

Erdei Ferenc kimondja (pp): „**Az iskolák államosítása nagyon komolyan politikai kérdés is, mint ahogy világnézeti, elvi kérdés is. Mi tényleg ezt akarjuk, hogy az egyház monopóliuma, az iskolakérdésében valóban szűnjön meg.**”

Ortutay Gyula miniszter záró beszédében világít rá: „határozottan, világosan le kell szögezni. Mindenkit kivétel nélkül figyelmeztetnünk kell, hogy ha ez a törvényjavaslat törvénnyé válik, akkor a törvény elleni agitáció már beleütközik a demokrácia jogaiba, szilárd akaratába és erejébe.”²

A miniszter fenyeget. A cél világos, megtörni a lelkeket. Templomokba zsugorítani a hitéletet, de az Isten házaiba betérőket, a napi politikai fenyegetettség visszatartó erejével kiűzni onnan gyorsan. Napjainkban tapasztalt „eredményeik” igazolják vissza az egyházak, a kereszténység ellen fellépő gyakorlatot. Kérdezhetem, kik álltak fel a katedrákra, kik vehették kezükbe a felnövekvő nemzedékek nevelését, hogy az agyukba ültessék az ateizmust? Az ateizmus egyfajta világtudat, de senki nem születik ateistának. Felnövőben válik tagadóvá, de mit is tagad, amikor pedagógusként formálja istentagadóvá, a rá bízott gyermekeinket? Hová juttatták a felnövekvő nemzedékeinket a kommuniszták? Nevelési módszereikkel hogyan formálták, alakították a *nemzet* magyarjait *néppé*, hogy majd kiszolgáló *rabszolga fogyasztókká* sülyesszék.

Ortutay mondotta: „**az iskolának politikai és hatalmi jelentősége is van, ugyanis, az iskolaügynön keresztül az állami apparátusnak módja van, ha tetszik, bármiféle eszmét begyakoroltatni, beidegeztetni...**”

² Országgyűlési napló, 1947 - IV. kötet * 1948. március 15. - 1948. december 10. 73. ülés 1948. június 16. 463, 553. o.

Állítom, hogy az iskolaügy a politikai hatalom gyakorlásának, a politikai hatalom megszervezése és megtartásának a legdöntőbb eszközei közé tartozik, és mindenki gondoljon arra az iskolával kapcsolatban, hogy az iskolán keresztül a hatosztendős gyereket napról napra, óráról órára a nevelésen keresztül formálták és alakították egészen odáig, hogy képes legyen saját társadalmi, saját osztály-, sőt, saját érdekeivel is szembefordulni...

Mi tudatosítani kívánjuk, hogy a nevelésnek az általános iskola első osztályától, de a kisdedóvótól kezdve politikai funkciója is van, mert igenis a nevelő napról napra való ráhatásával, munkájával, politikailag is formálja a gyermeket.”³

A szocializmushoz vezető úton bevált a tudatosítás. Az iránymutatást azután a ”megbízható nevelők” végezték, a kommunizmussal elkötelezett szülőkkel. Hiszen, közös felelőssége a pedagógusnak és szülőnek, kiválasszák a tehetségesebbjeit, az ateista szemlélet terjesztésére, a keresztény ember hitével szemben. „A gyermeki hitet könnyű elveszíteni, ha nem nyer megerősítést a felnőtté vált ember agyában.”⁴

A helyzetfelismerés azt sugallja, az eredetig kell visszanyúlnunk. A közelmúltból ránk hagyott elmélet valóságát Ortutay fogalmazza meg. A folytonosságot az oktatási intézmények tantestületein belül, a pedagógusok ideológiai elköteleződése igazolja. Hogy milyen arányban van jelen az eltérő szemlélet a kereszténydemokráciától, az, a maguk után bezárt tantermek ajtóin mögött jöhet felszínre.

Egy keresztényi alapon nyugvó társadalomban, a normalitáshoz való igazodást, politikai színvállás, a belenyugvó meghunyászkodás vagy éppen a megélhetés kényszere, az életszervezési lehetősége hordozza magában. Hatásai tapasztalhatóak a majdani jövőt építő fiatal nemzedék megosztottságában is. A tanulság az, hogy az úgynevezett liberális – neoliberais (kommün-liberais) szemlélettel megáldott, a családi környezetük politikai orientációjához igazodó pedagógusok, szándékosan vezeték félre „reájuk bízott” gyermekeinket. Mondjuk ki: erkölcsi alapjainkat, a nemzet jövőjét ássák alá, amikor a katedréről politikai elvárásokat sugallva tüntetni csábítják gyermekeinket. Ez nem jó jelenség és nem elfogadható. A két világháború közötti időben hangzott el:

„Az iskolának az a feladata, hogy a tanulót vallásos, erkölcsös és nemzeti szellemben gyakorlati irányú általános műveltséghez juttassa és ezzel közvetlenül a gyakorlati életre, vagy pedig a középfokú szakiskolákra előkészítse. A polgári leányiskola feladata azonfelül művelt, magyar polgári háziasszony nevelése.”⁵

Még egy gondolat ebből az időből:

» Kedves dr. gróf Klebelsberg! **Az országnak nemzeti szerencsétlenségeink következtében megfogyatkozott erejét a tudás hatalmával kell meghatványoznunk.** Ez csak az évek hosszabb sorára tervszerűen megállapított rendszeres tudománypolitikai program alapján lehetséges. Súlyos helyzetünkben kétszeres figyelmet érdemelnek a természet- és műszaki tudományok, melyeknek gyakorlati vonatkozásai közvetlen erősítik a nemzetet a létéért való kemény küzdelemben. Evégből oly tudományos kongresszus összehívását tartom szükségesnek, amely mérlegelve hazánkban úgy az általános természettudományoknak, mint a műszaki-, mezőgazdasági- és orvosi tudományoknak helyzetét, javaslatot tesz a bajok orvoslására, a hiányok pótlására és a szükséges új szervezésekre. A természet- és műszaki tudományok országos kongresszusát ennél fogva 1926. év január hó 3-kára összehívom és az e részben szükséges intézkedések megtételével Önt megbízom.

Kelt Budapesten, 1925. évi december hó 5. napján Horthy s.k.«

³ Ortutay Gyula: Művelődés és politika 1949. 7 – 10. o.

⁴ Szőnyi Szilárd szerk: u.o. Istenadta Freund Tamás 124. o.

⁵ 922- 1926 / Nemzetgyűlési irományok, 1922. XVIII. kötet * 1077- 1171. sz. / Irományszámok/ 1922- 1080. Törvényjavaslat a polgári iskolákról 1080. szám. 94. o.

A kommunisták hosszú távú uralkodásának alapjait az iskolai oktatáson – nevelésen keresztül érték el. Ugyanis, ha a tanulók Isten hitben nevelkednek a családban, de az iskolai nevelés a hitoktatást a tantervekből kizárva nem támogatja, akkor a felnőtté válás folyamatában vallási meggyőződése nem nyer teljes megerősítést. Sok gyermek felnőtt korára ateista elkötelezetté válik. A kötődést a kiválasztottak képviselték, kevés esetben az istenfélő talentumok. Emlékezzünk vissza, a szocialista államformába bújtatott Magyarország népe áhítattal tekintett az NSZK, vagyis Németország nyugati felén élők jólétére. A Német Szövetségi Köztársaság 1971-ben elfogadott Alapszabályában olvassuk:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy a véleményét szóban, írásban vagy képi formában kinyilvánítsa és közvéleményre hozza. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy a mindenki által hozzáférhető forrásokból tájékozódjon. A sajtó, illetve a rádiós és filmtudósítások szabadsága biztosított. Cenzúra nincs.”

Az elmúlt évtizedekben nyugaton, eluralkodott a média- és gondolatdiktatúra. „A sajtó területén tapasztalható anomáliák: az olvasók megtévesztése, a hírek manipulálása és a revolverzálás, köztisztviselői állású személyek befektetése, továbbá a mindent eldöntő reklám, mint a bulvárosodás: a fölösleges, súlytalan, ám az alantas emberi érzésekre ható képi és szöveges közlések, amelyek kiszorítják az érdemleges információt – ezek mindent elárulnak civilizációnk hanyatlásáról. A jobbítási vágyók mégis tehetetlenek, mert a sajtószabadság hangja és üzleti érdekérvényesítő képessége erősebb: magát a sajtószabadsággal azonosítva, a vele szembeállítottakat ellehetetleníti.”⁶

„**A hazugság, az erkölcstelenség nem szűnik meg önmagától, tenni kell érte. Sokat.** Mert nincs kire mutogatnunk. A médiavilág lejáratásához mindnyájan hozzájárultunk. Ki azért, mert megteremtette a lehetőséget, hogy idáig süllyedjen a színvonal és az erkölcs, ki pedig azért, mert mindezt eltűrte. Mi a teendő? Miközben szívem szerint azt mondanám, hogy egyetlen mondatból állna az én médiatörvényem, amely így szól: „Ne hazudj!”, pontosan tudom, hogy erkölcsvesztett világunkban ez nem bizonyulna elegendőnek. A közszolgálat elsődleges feladata az értékközvetítés. Politikai, kulturális, tudományos, közéleti értékeket igazul, változatosan, közérthetően, szép és helyes magyar nyelven és elfogulatlanul kell közvetíteni, az erkölcsi szempontokat meg nem sértve s úgy, hogy a társadalom különböző csoportjai megtalálják a saját értékrendjüknek megfelelő műsorokat, ezek nem sérthetik a nemzeti érdekeket.”⁷ Bizony.

A közvélemény előtt elmaradnak a nyilvános viták, hogy az eltérő nézőpontok ütközéseinek ne gondolkodjon el az Európában élő fehér ember. A fősodratú tömegkommunikációs eszközökben az egyoldalú tájékoztatás gyökeret vert. Aki nem vállal közösséget a félrevezető-, hazug megnyilvánulásokkal, a kiközösítést nem kerülheti el. Az igazságot védő, tehát a nem kívánatos hangnak elhallgattatása jellemző földünk nyugati világára. Történjen az intés az emberiséget érintő környezeti változások hatásainak elemzésére, napjainkban főként kerekedett járvány elleni oltások fontosságára.

Sorolhatnánk tovább, de a lényeg az emberiség istenhite ellen szól. A hangadók fő ellensége, az egyházban zajló, Jézus Krisztus emberiséget összetartó szeretetre tanítása. A Nyugat médiája támadja az egyházat, a papokat, a püspököket, a Vatikánt. Nem nyújt védelmet az igazság oltárán. Az egyházat bűnösnek, részlelhajlónak mutatják be nyugati politikai vezetői. Idő kérdése, hogy a médiában generált hullámok mikor érik el, hogy a még hívők Egyházba vetett bizalmát teljesen megingassák. Vagyis hogy, az Egyházat erkölcsi, morális alapon hiteltelenítve, kiábrándítva Jézus tanításaiból, ne jelentsen akadályt a globális, mint egy új társadalmi rend megtestesülésének.

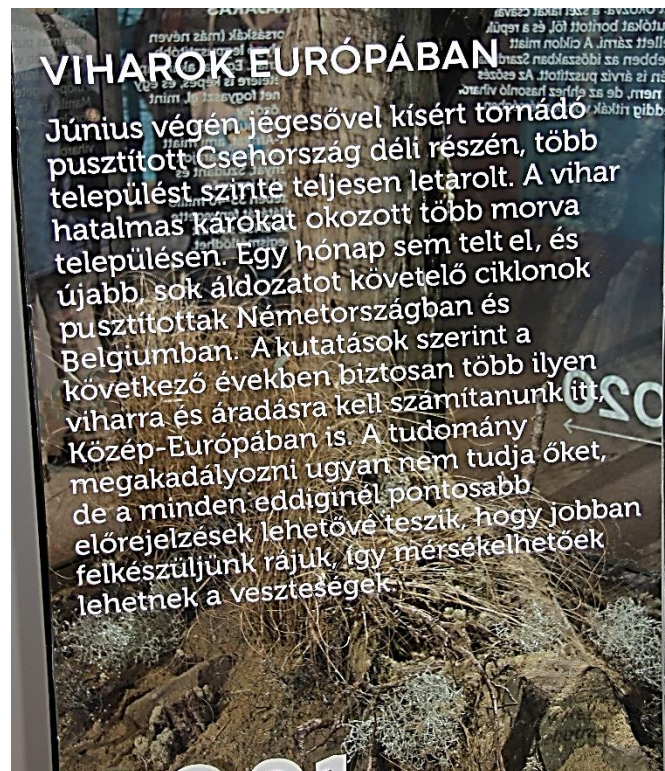
Itt iktatódnak gondolkodásunkba ismételten hangoztatva az információs eszközök mellé az oktatásban rejlő lehetőség. A tárgyilagos helyzetfelismerés azt sugallja, az eredetig kell visszanyúlnunk.

⁶ Varga Domokos György főszerkesztő: Magyar Nemzetstratégia 2008. in.: Jankovics Marcell: Magyar Nemzeti Kulturstratégia 499. o.

⁷ Magyar Nemzetstratégia 2008. in. Kondor Katalin: Média – Hatalom – Egyensúly 637. o.

Sajnos, az oktatási intézmények tantestületei között, a tantestületen belül is megosztott a pedagógusok ideológiai elköteleződése. Hogy milyen arányban van jelen az eltérő szemlélet, a tanítói nyitottság vagy bezártság miatt, az a maguk után bezárt tantermek ajtóinak mögött jöhet felszínre. **Egy keresztényi alapon nyugvó társadalomban a különbözőséget a meggyőződés, a meghunyászkodás vagy éppen a megélhetés kényszere hordozza magában.** Hatásait viszontlátjuk – a jelenlegi társadalmi helyzettel megegyezően – a majdani jövőt építők megosztottságában is. A tanulság az, hogy az úgynevezett liberális – neoliberalis szemlélettel megáldott pedagógusok, szándékosan vezetnek félre „reájuk bízott” gyermekeinket, a jövő nemzedékét, amikor katedráról politikai elvárásokat sugallnak. Ez nem jó jelenség és nem elfogadható.

1976-ban halt meg *Martin Heidegger* világhírű filozófus. Végrendeletében írja: „Negyven évi töprengés után – mint filozófus – én kijelentem: a filozófia csődöt mondott... A gép, a technika, amit az ember teremtett, lett úrrá a gondolkodáson, az emberi lelkeken. A filozófia uralmát átvette a kibernetika, az automatika és a komputer. Nincs tehát semmi remény? Emberileg nincs. Az ember fel-tartóztathatatlanul elgépiesedik, elveszti otthonát: a földet. De van Isten! És létezik az általa teremtett halhatatlan lélek! Emberileg a világ a veszébe rohan. *Nincs szükség atomháborúra, az ember saját gépi civilizációjával pusztítja el önmagát.*” – S ettől az Isten mentsen meg bennünket!⁸

Planet' Budapest 2021 Fenntarthatósági Expó és Világtalálkozó IMG_0171;

Ne csodálkozzunk az eredményen. A szocializmusban a nevelés feladata: kőbe faragott „acélos” szocialista embertípus, így azután a felnövekvő nemzedékek családi környezetükben és a pedagógusok ideológiai elkötelezettségének hatásai miatt, nem tanulhatták meg, mit jelent szolidárisnak lenni, milyen emberi tartást követel a moralitás?

⁸ Vasárnapi Könyvünk, C év 464. o.

A nemzetből népet fabrikáltak, a sudár fenyőből korhadttörzset. A korhadttörzs gyökérzetével, a családok sokaságára épülő nemzettel, az erkölcsöket tisztelőben tartó keresztény - konzervatív emberrel szemben van: tehát hazug. Ez a hazugságokkal, álságos ígéretekkel teli teljesítmény, a XXI. század elejére nem más, mint egy kidőlt korhadttörzs. Nemzedékek sora úgy dől el szellemében, mint ahogyan a szélvihar könnyedén szakította ki gyökereitől a tátrai fákat. A korhadttörzs gyökérű társadalmak belső életében kinőtte magát egy új nemzedék. A francia forradalomból örökölt jakubinus szellemi tartalommal. Ők a 68-sok.

A Hatvannyolcasok

A XX századi világháborúk kirobbantásában, az ellenérdekelt felek egymás ellenségévé tételében, jó üzlet mutatkozott. A háborúknak 1945-ben nem lett vége. A világháborút követően jött az újjáépítés. Az élve maradt proli küzdött egy falat kenyérért, a paraszt ember vetett és helyette más aratott. Gyártóbázisok mellett terjeszkedtek a hatalmas üzletláncok.

A hatalom a pénztörzs hatalma. Kialakultak az Uralmak, ezek leadminisztráltak a Hatalom döntéseit. A Törzs kacagott. A kacajban minden lehetséges, hiszen az idő múlásával, a szabadság kitört börtönéből. Az 1968 után, a normalitás ellen felajzott, felforgató erők felaprózó folyamata tart napjainkig. A társadalomból tehát kiválasztódott az alja. Ők eszközök, akik a **Hatalom** iránymutatásait végreható **Uralom** szolgálatába állhattak.

Az 1968-as párizsi lázadás előzményeiről tudni kell, a II. Világháború utáni évtizedekben az idősebb generáció építette újjá Franciaországot, melynek nehézségeivel nem találkozott az új nemzedék, a 68-as fiatal értelmiség. A 68-as nemzedéket általában a lázadással szokták jellemezni, akiknek elegük volt a háborús sérelmekből, az állam központosító hatalmából, a diktatúrákból, akár a demokráciából is. Róluk mondták, ők a bébi-bumm nemzedéke. A hit talaján nevelkedettekől elszakadt az a fiatal, más-más végzettségű réteg, kik szakáltak és hosszú haját növesztették. Közülük kerültek ki a csövesek, a hippik, a beat korszak fenegyerekei. Hergelték az aktuális uralmat, és azt a rendszert akarták ledönteni, amely érzésük szerint megfojtotta szabadságvágyukat. Eszmekötődésük a neoliberalizmushoz vezetett el. Életelemük a visszafogottság nélküli nemiség, az abortuszig terjedő szabadságvágy. Fiatalon a diáklázadások első sorát alkották. Velük jelent meg az régi „új” baloldal. Ők, így együtt a 68-sok.

Aki nem élte át a II. világháborút, mert akkor még anya és apa szívében lakozott, nem válhatott élményévé a gyilkos háborús borzalom. 1968-at megelőző idősebb társadalom és a fiatal értelmiség között ez az évtized egy gondolkodást és cselekvést meghatározó választóvonal. A II. Világháború háború lezárult, elkezdődött az újjáépítés, az egyetemi ifjúság ennek sem volt részese. Felnőve, „csupán” szüleik megroppant egészségi állapotával szembesültek. Ezzel szemben, a párizsi ifjúság az alakuló jólétben, a forradalom liberális, emberi észre és érzelmekre ható demagógia továbbvivőivé érettek. Az 1968-as diáklázadással kapcsolatban a kritikai elemzések arra utalnak, hogy az egyetemek eszmeiségét meghatározó baloldali, marxi alapokon nyugvó bolsevista politikai gondolkodás, visszavezethető a francia forradalom liberalizmusához. Melynek leágazásaival azóta szembesülünk.

A szabadság gondolata 1968-ban anarchiába torkollt, a párizsi diáklázadást több millió munkás sztrájkmozgalma követte. *Charles, de Gaulle* Köztársasági elnök választásokat ír ki, pártjával óriási eredményt ért el. Következtében a diáklázadás elbukott ugyan, – de a liberális eszmeiség beborította Európa nyugati felét. A beborítás kikiáltói között találjuk, az egyetemek katedráit elfoglaló hordószónokokat. Ott ülnek a padokban az eszmét magukba szívó hallgatók, akik elhiszik a hallottakat, mert nem járnak utána *Che Guevara*, *Mao Ce-tung*, *Trockij* és követőik szellemi és kétkézi munkásságának. Ennek a fiatal értelmiségnek vált feladatává, hogy a törzs birtokosok utasításainak a gyakorlati életben eleget tegyenek.

Az „itthoniak” annak sem tudói mi történt Magyarországon 1918-ban, és Rákosi - Kádár diktatóriái alatt. Megjegyzendő: az elkövetkező évtizedekben, ők, az új eszmeáramlatok lelkes tagjaiként, elfoglalják a katedrákat az egyetemeken. Európa egyetemlein is. Majd bekerülnek a gazdasági élet vezető pozícióiba, országgyűlési, önkormányzati, kormányzati helyekre. **Arisztotelészt idézve:**

„A törekvés tárgya ugyanis mozzgat, a gondolkodás pedig azért mozzgat, mert a kiindulópontja: a törekvés tárgya”, ami nem más, mint a hatalom által irányított helyi uralom birtoklása.” „A képzelet, ha mozzgást ébreszt, ezt nem teszi törekvés híján. Egyetlen fajtája a mozzgató, a törekvő lélekresz. Mármost látható, hogy az ész nem mozzgat törekvés nélkül (a kívánság ugyanis törekvés; és ha valakiben megfontolás hatására ébred, akkor egyben kívánság hatására ébred a mozzgás), míg a törekvés a megfontolás ellenére is mozzgat; a vágy ugyanis egy fajtája a törekvésnek. – Nos, az ész szava mindig helyes; a törekvés és a képzelet meg hol helyes, hol helytelen. Ezért a törekvés tárgya mindig mozzgást ébreszt ugyan, csak hogy ez a tárgy vagy a jó, vagy a látszólag jó.” (Arisztotelész 433 b)

Napjainkban is törekvésük tárgya az uralom. Élve a velük egyetértő kevesek és visszaélve a félrevezetett sok-sok választó szavazataival, beleültek a nemzetek, és az Európai Unió Parlament párnázott székeibe is.

Közbevetőleg említésre méltó saját vonulatunk: „Annak tükrében, hogy „**Antall József**, amikor politikai megállapodást kötött az állampárttal és a szabaddemokratákkal, az ország érdekében cselekedett, s a rendelkezésre álló alternatívák közül mindkét esetben azt választotta, amely az adott helyzetben a lehető legkövetkezetesebb változásokat segítette elő.”⁹ „**tudta, hogy mit kellene tennie, és tette azt, amit lehet.**”¹⁰ A rendszer-váltáskori (adott) helyzetből magyarázható, hogy mi is volt a rendszerváltás lényege, milyen folyamatokat indított el, kik voltak a nyertesek és vesztesek? A magyarázatból persze ráismerhetünk a paktum embereitől származó eszmére és az eszmét gyakorlatban vivő 68-as utódnemzedékre. „**Azt hittük, hogy van nemzet.** Nem gondoltam volna, hogy néhány hónappal a választások után szembefordulnak velünk az emberek. És nem a taxisok akciója az, ami elkésérít, hanem az azt övező szimpátia.”¹¹

E két mondatban tetten érhető, a társadalom érettségéről, „józan eszéről” kimondható igazság! És ez minden időkben igaz, a mindenkori választások előtt sem elhanyagolható tényező. Nem jelenéség lesz, hanem valóság. Megjegyzem, itt értettem meg a rendszerváltás lényegét, az összefogásból kiindulást, amire megvolt annak lehetőség, építkezni, jó esetben meglapozni egy önmagát fenntartani és továbbfejleszteni képes nemzetet.

Miért tévedett a NYUGODT ERŐ? A szovjet birodalom föladata magát. A „magára” maradt Közép Európa vezetőiben érett a változás lehetősége, a népek nagy lélegzetet vehettek volna. Magyarországon felhúzták a Lakitelki sátrakat. A meghatározó vezérelv végkövetkeztetése: „A nemzet végpusztulása ellen tenni kell valamit!” - olvashatjuk Püski kiadásban az elhangzottakat.

Megszabadulni a korrupt szocializmus mētelyétől, helyreállítani a magántulajdonon alapuló demokráciát, többpártrendszer, sajtószabadságot. Stb. A lelkesedés, öröm, hurrá reménnyel teli időszak – tartott a párttá alakulásig. Kérdőn elemezhetjük a nemzeté visszaalakulás történetét. Az MDF alapszabályában ott fityegett a liberalizmus, mint „irányzat”. A párttá alakulással létrejött a népi-nemzeti-, keresztény-, és liberális szárny. Pedig az MDF-et alapító szándékában, a liberál-bolsevizmus ellen jött létre. Igaz a mondás: szárnyaláshoz elég lett volna kettő. Az orosz katonákat búcsúztattuk, de az ellenzék színeiben tetszergő liberális ellenségeink e-honban maradtak. A liberalizmus társadalombomlasztó eszmevilágát, mely eszmét főpap hordozói képviselik, minden magyar emberrel, (egyéb-ként minden másként gondolkodó keresztény emberrel) szemben. Visszatekintve évezredek történéseire, nem a francia forradalom eszmerendszere szülte a liberalizmust. Felfedezhető az ember alkotta

⁹ Kónya Imre: **ÉS AZ ÜNNEP MINDIG ELMARAD?** 215. o. Alexandra Könyvesház Kft. Alexandra Kiadója. 2016 Szekszárdi Nyomda Kft.

¹⁰ U. o. 619. o.

¹¹ U. o. 391. o.

társadalmak magatartásformáiban. Egyfajta szemléletmód, gondoljunk a Római Birodalom bukás előtti végnapjaiból kitűnő, erkölcsi lazulási formáira. Hatásaival jelen volt és lesz a jövőben is minden szétzúlló társadalomban.

Nem ragadhatunk le honunkban. A fehér ember civilizációja elleni támadások tervezői, választ adhatnának a kérdésre, milyen indokuk van, – nemzetközi törvényben rögzített joggal felhatalmazva – felszámolni azt az Európai kultúrát, melynek hatására alakulhattak kifejezetten a Nyugat talaján, olyan művelődéstörténeti jelenségek, amelyek az emberiség egészének egyetemes jelentőségű és érvényű fejlődése irányába mutattak? *Simonyi Károly* fogalmazásával:

„A milói Vénuszt, vagy MICHELANGELO Dávidját, ARISZTOTELÉSZT vagy SZENT TAMÁST lehet magasztalni vagy elvetni, de a XVII. század természettudományos kultúrája – jóllehet az európai kultúra szerves folytatása – levált erről az alapról, és az egész emberiség egyetemesen értékelte birtoka lett. Úgy is mondhatnánk, hogy ennek elfogadása már nem kulturális örökség meghatározta ízlés kérdése, hanem bármely nép számára a túlélés egyetlen lehetősége.”¹²

A túlélésen túlmutató dolog, az utódállamokban, az egymásnak feszülő „oldalak” küzdelmeik során, annak ellenére kioltják a közös képviselőt, hogy jelentős ügyekben, a nemzet jövőjéről azonos célokat is megjelölhetnének. A nemzet épüléséhez szükséges összefogást, zavaró részletkérdésekkel fojtják el. Ezért nehéz bármilyen cél érdekében közös mederbe terelni önmaguk akaratát, amikor nem a másik oldal legyőzése a fontos, hanem a közösen vállalható építkezés. Itthoni példaként emelhetjük ki, tisztességes eljárás nem követte az 1956-ban fellángoló szabadságharcunk eltiprását végző, gyűlölettől átítatott, büntetéseket végrehajtató Kádár-rezsim kommunistáit. Az Öszödi beszéd következményeinek számonkéréséből is kihátrált ez ideig a Nemzet.

Visszatérve az 1968 évben indított szellemi háborúhoz. A Hatalom tovább akar lépni. Cél a Nyugat anyagi és civilizációs fejlődésének megtörése, a teljes hatalom átvétele. Ki vállalhatja fel az ellenállást azokkal az eredményekkel szemben, melyet az idős nemzedék magával hozott és tovább erősített a háborút követő évtizedekben? Amit gondolkodásával, elhivatottságával, kétkezi munkájával létrehozott a törvényes alapokon nyugvó politikában, a gazdaságban, és a kultúrában. A hagyományából építkező társadalom szélesebb köreiben az idősebb korosztályok, a keresztény hiten és erkölcsökön nevelkedettek. Életüket az Isten, a Haza és a Család értékei határozzák meg.

Amivel szemben, a másik oldalon a Hatalom keze ügyében: ügyvivők, civil társaságok kelletek eljárni. A Hatalom stratégiai célja között felismerhetők a feladatok: *megbízhatatlanná tenni az alkotmányos jogrendet. Elfogultan kell viselkedni a bűncselekmények áldozataival szemben. Ellenőrizni, egyoldalúvá és nivótlanná kell tenni a tömegtájékoztatást. Létre kell hozni a rasszista bűnözés formáit és meg kell alkotni a gyűlöletbeszédet tiltó törvényeket. Roncsolni a szülők és a pedagógusok nevelésben betöltött tekintélyét. Bátorítani a családok felbomlását és a házasságot, mint intézményt, felszámolni anyagi fejlődésének visszazorításával, nemtelen érzéki vágyak tüzelésével. Támogatni az alkoholizmust és a kábítószeres használatát. Segíteni a szexuális devianciák széles körben való elterjedését a társadalom minden rétegében. Folyamatosan változtatják az élet minden dimenziójában, hogy létrejöjjön a teljes zavarodottság állapota.*

Az 1968 szellemiséget leíró és terjesztő tudósai közül pedig kiemelkedő munkát végeztek *Antonio Gramsci, Max Horkheimer, Hervert Marcue*. Ne feledkezzünk meg *Willi Münzenberg*ről, a Frankfurti iskola kiemelkedő személyiségéről sem. Különösen az értelmiségiek megszervezését és „fel-használását” ösztönözte. Célja között a nyugati civilizáció rombolását a jövő értelmiségével képzelte elérni. Alapvetése: „**Meg kell szervezni az értelmiségieket és aztán arra kell használni őket,**

¹² Simonyi Károly: A fizika kultúrtörténete 27. o. Gondolat Kiadó * Budapest, 1978 Athenaeum Nyomda

hogy a nyugati civilizáció rothadó büzt árasszon. Csak ezután, amikor valamennyi értékét meghasztották és ezzel lehetetlenné tették az életet, tudjuk rájuk kényszeríteni a proletariátus diktatúráját.”

A véleményformáló ellenállási mozgalmat, a társadalom rendszerén kívüli, rendszeridegen, marginalizálódott csoport képviselheti. De melyik? A társutasok együtt. Azok, akik képesek a bujtoztatásra, mert kitanítottak forradalmi cselekvésekre. Az adott társadalom normáit nem fogadják el, és érdekükben áll a hagyományaira épülő nemzeti kultúra megsemmisítése.

A kulturális normákkal való szembenállást tehát a társadalomból kiilleszkedő, drogfogyasztó, szexuális szabadosságot megtestesítő diákság egy részére lehetett bízni. A Hatalom, a különböző csoportok élére, vezető posztokra kommunista-bolsevik szellemű újságírókat, írókat, színészeket jelölt – és jelöl, támogatott – és támogat.

Elkezdődött valamennyi társadalmi csoport (réteg) lassú átnevelése. A kulturális „átalakítás” színhelyei az iskola, a színház, mozi, a művészetek, a sajtó, a hírközlés valamennyi formája. A Hatalom birtokába vette a katedrákat, nem rejtette véka alá az **elnevelésben** rejlő lehetőségeket, a nevelés diktatúráját. **Piciktől az érettekig.** Példaként álljon előttünk: a kezdeti időben szembesültek, napjainkban szembesülünk, a megbízott kiválasztottak által irányított diákmozgalmakhoz kötődő demonstrációk szervezésével, kisebb diáklázadásokkal. Ha a fehér ember, emberi mivoltának továbbéléséről is gondolkodunk, tárjuk magunk elé az elferdüléseket, és szóljunk a megmaradást biztosító alapkérdésekről is.

Mutatkozik az erkölcsi züllés a nemi élet terén. Először egy alapvető emberi tulajdonságára emlékezzünk a régmúltból. Érzelmi világába történő roncsolásra utalunk. A Rómaiakhoz írt levélben olvassuk. „A pogányok rászorulnak a megigazulásra. Isten haragja eléri az égből az embereknek minden istentelenségét és gonoszságát, akik az igazságot elnyomják igazságtalansággal... Isten igazságát hamissággal cserélték fel, s inkább a teremtmény előtt hódoltak, mint Teremtő előtt, aki mindörökké áldott. Ezért szolgáltatta ki Isten a saját gyalázatos szenvedélyeiknek. Asszonyaik a természetes szokást természetellenessé váltották fel. A férfiak hasonlóképpen abbahagyták az asszonnyal való természetes életet, egymás iránt gerjedtek vágyra, vagyis férfi férfival üzött ocsmányságot. De meg is kapták tévelygésük megszolgált bérét. Nem méltatták az Istent arra, hogy megismerjék, az Isten is romlott eszközre hagyta hát őket, hogy alávaló tetteket vigyenek végbe. Tele is vannak mindenféle gonoszsággal, hitványsággal, kapzsisággal, ravaszsággal, tele irigységgel, gyilkossággal, vetélkedéssel, ármánykodással, rosszindulattal”¹³

Tévelygéseinkből a kivezető utat, akaratszabadságunk segítségével, iránymutatást a Bölcsék könyvéből meríthetünk: „Keressd Istent, és kerüld a bünt. *Szeressétek az igazságot, ti, akik ítélkeztek a föld fölött! Jólélekkel gondolkodjatok az Úrról, és keressétek szívetek egyszerűségében! Mert azok, akik nem kísértik, megtalálják, és azoknak, akik nem bizalmatlanok iránta, kinyilvánítja magát. Gonosz szándékú lélekbe nem tér be a bölcsesség, és nem vesz lakást olyan testben, amely a bűnnek szolgál. Mert a halált nem Isten alkotta, ő nem leli örömét az élők pusztulásában*”¹⁴

Európa nyugati felén kiveszőfélben a házassági hűség. Az idők folyamán tapasztaljuk, **a sátáni akaratúak**, az Isten tíz parancsolatával szemben, **állati ösztönszintre akarják lökni, az Isten hitre teremtett embert.** Az élő társadalomtól elszakadt rendszeridegen érdekcsoportok felkarolták saját nemi identitásukat. A Hatalom, olyan társadalmi csoportot, réteget is felszínre tolt az árnyékból, kiknek másik része rabjává vált az utcai feltűnésnek. Vonultak és vonulnak világszerte lelkesen, önműtogatóan. Így váltak a Hatalom támogatóivá a társadalmi béke, a családi boldogság értéket tagadóok.

¹³ (1 Róm. 1, 18 - 29).

¹⁴ (1. Bölcs. 1-4, 13).

Az elmúlt századokban új vallásokkal, totalitárius elvű eszmékkel zaklatták a társadalmakat. Szembekerültünk az ateizmus eszméjével, újították az antiszemitizmust, a szocializmusból eredő kommunizmust, a liberalizmust. Napirenden a náciizmus a fasizmus. Az antiszemitizmusról *Josefus Flaviustól* tudjuk, hogy mi? A szocializmus, kommunizmus, bolsevizmus sem Krisztusi, nem Istenhiten alapuló egyéni-, közösségi-, társadalmi létforma. Ide kívánczik az EU „jelenleg” működő szervezeteinek törekvése, hogy a polgárok és a kormányok ellenállása ellenére, további abszurdításokat lehessen rájuk kényszeríteni. Többek között a **gender**-politika áterőszakolását minden ma még nemzetállamnak nevezett közösség vétőjogának eltörlésével.

Töprengéseim legnehezebb szakaszához érkeztem, az elhaló, vagy az élhető jövő kérdéséhez. Átgondolva életünk szellemi és anyagi törzseit, a fejlődésben elért eredményeinket, az a kérdés vetül elénk: **a kibontakoztatásának ki az alanya?** Az biztos, hogy egy nemzeté érett nép jövőjének alapjait a sok család sokasodása adja. **A család** jövője a megszületett gyermekek lelkében virágzik és érik gyümölcssé. Az egymás mellett élő és fejlődő gyermekeink lelkeinek világába ültethetjük a nemzet jövőjét. A statisztika fogyást jelez, a kormányzati intézkedések a gyarapodásra fektetik a hangsúlyt.

Minden mindennel összefügg, ok az okozattal, törzs a gyökérzetével, de csak akkor, ha van lombozata. A nemzet továbbélésének alapja a család egységét megvalósító gyermek sokaság. A gondolkodás, a jövőbe tekintő tisztánlátás egyik kudarca az **abortusz**. Az abortusz tudományos alapon tragédia! Élet helyett kétségbeesés. Mire valónak tudhatjuk be a kismamák reményét, magzatának elpusztításával? A nemzet felszámolását a családi eszmény szétzúzásával, az Isten alkotta emberi élet kioltásával képzelik el. Itt csíphetjük nyakon az elferdült nemi identitás szabadságát követelő és élvező perverzek vonulatát.

Igen, 68-ban és azóta, a baloldali szellemi terrornak része volt és ma is része, felfröcsögött a **pedofília** támogatása. Nem kíván hosszabb elemzést az alany lelkiismeretének vizsgálata sem. Botlik, mikor áhítja a gyönyört, ifjúk rontásában éli ki örömét, vagy, félretolva örökölt természetét, utcára szervez és vonul, felsőfokon képez magából hülyét. A baj ott kezdődik, amikor valamilyen pozíció elérése, majd megtartása érdekében, természetellenes egyedeket használják ki-, fel, az etikai, esztétikai és filozófia magasságokba elrongyolódott csoportok egyes tagjai. A kielégülés gyakorlásának fenntartása, ösztönző erővel hat az anyagiak szerzésében. Majd a megszerzett vagyon növelésében lesz érdekelt. No meg vannak a szegények. Ez utóbbiaknak nem jut bársonyos szék a pulpituson. Mindezt, van, aki végzi és van, aki támogatja, de nem csinálja. Összefogásukban leledzik egyfajta hatalmi koncentrációra törekvés is. Mindegy milyen eszmére tesznek esküt ezek, hiszen az ideológiák természetéről tudjuk, az eszme független, ezen jegyektől. Kérdés:

Valóban a vágyfeszabadtítás része a jövő illemtanának? Elfogadható, vagy álmom, – a szexuális forradalom és a szélsőséges individualizmus elfogadása –, a hagyományaira épülő nemzeti kultúrával szemben?

Tehát vészhelyzet van. Többfrontos háború zajlik. A fegyverekkel egy időben szélesebbé nyitották a kulturális harcot, ami modortalan. Magzatölésre biztatnak és rontják gyermekeinket. A jövőt maguknak kisajátítani igyekvő kommün-liberálisok, lelkeinkbe a másság édesgető magvait is oltogatják. A józanul gondolkodó embernek azokkal van vitája, akik feltűnési viselkedésükben másságukat hirdetik és aszerint élnek. **Ennek a kisebbségnek nem lenne tágabb tere, ha a nemzetek meghatározó vezetői között támogatók nem lennének.** A választásokon nincsen épeszű szűrés, ebből következik, a jelöltek között is **akadnak hasonszőrűek.** Így azután hiába mondjuk, hogy az ellenségesekkel szemben alku nincs. Jellemző példaként:

A vágyösztönzött gender életelv szerint, már a gyermek is eldöntheti „szabadon”, születéskori neme megváltoztatásával mi akar lenni? A nemi identitás értésére még éretlen gyermeknek – adnak jogot bírói felhatalmazással, anélkül hogy az életet adó szülők tudnának gyermekük (idegen befolyásolási alatti) döntéséről. Milyen társadalom az, ahol törvényi szintre emelik a jövő gyötrelmeit? A lelkiismereti kínok mellett a család, a nemzet, a szívükben – lelkükben érlelődő jövő nemeseinek kihaltatásával? Az egyensúlyra törekvéssel szemben cselekvők, nem a nemzet jövőjét építik. Érdekek

szorításában személyiségi zavart okoznak, rombolnak. Az élet rendjének átalakulása így jön sorba: kihasználak, felhasználak, elhasználak, eldoblak.

A vallási törvényeket olvasva a parancsolatok magukban hordozzák az ősi ökológiai törvényeket. Vannak az erkölcsi szabályokkal szemben élők, közöttük azok a szexuális viselkedési formák, melyek minden társadalomban előfordulnak. Sajnálatosak, nem a természet rendjéből következnek. Az LMBTQ életvitelt gyakorló vagy pártoló tagjaitól, az elvárt, majd kötelező irányzatához sorolódni nem szabad. Fel kell lépni minden alattomos, gyermekeinket megrontó, gyilkos tendenciával szemben. A jövő kérdése egyszerűen megválaszolható: megszületett gyermekeink apák és anyák lesznek-e, megmaradnak a fészek-alják, vagy nemi identitásuk feladásával lefojtják a család, a jövő alapjait. Az LMBTQ meg a többi, lelket felkavaró tényező ezt az Isteni rendet törölné a keresztény emberiség életéből.

Belopakodott a nemzedékpusztítás gyönyört adó valósága is. Milyen jogi paragrafus alapján követel bármit az LMBTQ kevesek sokfélesége, szemléleti szabadosság nevében a magyar társadalomtól? Fogadjuk el a gender ideológiát – mondja –, mint természetes normalitást. Szexuális tolerancia a követelmény! Nem másról, mint a még fejlődésben lévő gyermekeink megrontásáról beszélünk. Arról a traumáról, ami kihatással lesz a felnövekvő „ember” egész életére. A fiatal lázadó pedig kipróbálja. Ebben a korban a fiatal emberpalánta még nem érti, a normalitás természetes viszony a két nem, a férfi és női nemek között jön létre, hiszen társas lények vagyunk. A leány és fiúgyermek, lelki kapaszkodóikkal végigjárják saját nemük orientációját és találnak rá párjukra. Ez a természetes, saját születési nemük megfelelő heteroszexuális vonzalom pályájára állásával. A természet rendjéből következik, hiszen társas lények vagyunk. Nemi identitásunk erősödését jelenti, az éltető erő iránytűje: a mennyasszony és a vőlegény családalapítása a másik ember oldalán. Az élet maga igazolja vissza, a másik iránti tiszteletben megbúvó vonzalom ölelése utat követel magának. Akik esküvel fogadták el egymást, példát mutatva életüket együtt élik le, csökken az egyszülős gyermekneveléssel együtt járó küszködés. Legfontosabb a család egyben maradása. Ez szolgálja a gyermeket, a nemzetépítő utódokat.

Egy gondolat erejéig kinyitom Pauler Gyula könyvét. Ebben írja még 1899-ben: „A magyar zsinat dönté meg azt az enyhébb felfogást a papi nőtlenségről, melyet még László idejében a magyar egyház hirdetett. Kimondá, hogy püspök senkit diaconussá, vagy felsőbb rendfokozatra fel ne szenteljen, ki szüzességet nem fogad, és abba, ha már felesége volt, az asszony bele nem egyezik. Házaspap vagy diaconus egyházi működést ne teljesíthessen, míg felesége beleegyezéssel szüzességet nem fogad, nejétől teljesen külön nem vál, de neki, amíg él, a szükséges tartást megadja. A papi coelibatus mellett tehát a házasság erejét is teljesen az uralkodó pápai szigor szerint fogták fel. Hangoztatták felbonthatatlanságát, melyet már a szabolcsi zsinat hirdetett (László I. 20.), s egyúttal – hogy el lehessen dönteni, mi igazán házasság? – megállapították formáit, melyek a római egyház alá tarozó egyes országokban, nem egyházi általános törvény, hanem különböző szokás szerint alakultak. >Ha nő férjét elhagyja – rendelték – adassék neki vissza akárhányszor is, mert: a mint az Isten egybekötött, azt az ember ne válassza szét.< A házasságtörő vezekeljen, de azután béküljen ki a felek, ha akarnak; ha nem: maradjon mindegyik fél házastárs nélkül. Szintügy: ha valaki nejét meggyűlöli, rabszolgává lesz, hogy tőle szabaduljon: a nő, bár szabad és az is marad, kövesse férjét, vagy pedig mindketten elválva, de újabb házasságkötés nélkül maradjanak.

>Tetszett végre a zsinatnak, hogy a házasságkötések az egyház színe előtt, a pap jelenlétében, alkalmas tanúk előtt, az átadás valami jelével s a felek közmegegyezésével köthessenek, mert ha ez nem történik: nem fog házasságnak, hanem csak ágyasságnak tartatni<, oly felfogások mely az egyházi fejlődésben csak az újabb korban tudott általánosan érvényre emelkedni.”¹⁵

¹⁵ Pauer Gyula: A Magyar Nemzet Története az Árpádházi királyok alatt. 190. o.